

Pandemie v semináři

Opět společně

Tak jsem opět dostal prostor napsat ti něco k tomu, jak se nám bohoslovcům žije v semináři v těchto nelehkých a vlastně dosti nestandardních časech.

Přemýšlím, kde začít. Svým způsobem se život v semináři i ve škole vrátil do starých kolejí. Studium opět probíhá až na drobné výkyvy „naživo“, tedy myslím tím prezenčně, a to znamená, že se konečně pořádně setkáváme i s ostatními neboho-

sloveckými spolužáky. V naší druhácké třídě nás je celkem sedm. Čtyři jsme ze semináře, jeden je premonstrát ze Želiva a dva spolužáci jsou vlastně spolužačky. Nevím, jak hekticky jsi to prožíval ve škole ty, ale my jsme opravdu až na jeden týden izolace byli v prezenčním módu neustále, za což jsem hodně rád. Těch pár hodin u monitoru mi bohatě stačilo.

Musím se přiznat, že letošní rok mě hodně těší i díky třídě. Ne že bychom v semináři neměli dobrou partu, ale čas od času je třeba změnit prostředí, aby se zas člověk měl kam vracet. Snažili jsme se loňský rok si vynahradiť, a tak jsme společně podnikali co nejvíce věcí. Navštívili jsme dokonce karaoke (pro mě poprvé v životě) a před odjezdem na svátky jsme si uspořádali „druhácké Vánoce“. To jsme si napekli cukroví, udělali salát a osmažili rybí prsty.

Zpátky k semináři

Omezení nám nastávala, jen když se u někoho projevil covid. Jestli počítám správně, tak ho za celý rok letos chytily dva a jejich průběh byl opravdu slabý. Říkali, že si pár dní poleželi s mírnou

teplotou a zbytek karantény koukali na seriály. Jsem si ale jist, že se v mezičase stihali i modlit a jíst, protože jsme jim nosili jídlo a přijímání.

Jinak vše probíhalo podle plánu. Ráno společně rozjímání a mše, v poledne Anděl Páně a večer závisel na dni v týdnu: lectio divina, pobožnost, nešpory či diecézní skupinky. Vtipné letos je, že se nám diecézní skupinky rozdělily jen na „pražáky“ a „nepražáky“. Pražáků je tu totiž 11, hradečků 2 a litoměřičáků 1. Přibrali jsme tedy i 2 řeckokatolické spolubratry ze Slovenska, kteří jsou u nás letos na výměnném pobytu.

Dokonalý Tammím

Velkou výzvou pro mě a spolubratra Kubu byla letošní organizace TAMMÍMU

(duchovní obnova pro mladé muže). Na počátku jsme totiž počítali s prezenční formou, která se postupně měnila na online, což se nám moc nelíbilo. Naštěstí jsme těsně před začátkem objevili variantu, která šikovně vyvažovala jak obezřetnost vůči naze, tak osobní kontakt. Dopoledne jsme naplánovali povídání a zamyšlení v kostele sv. Vojtěcha a odpoledne jsme se vydali ven na čundrpout' do krásného skalnatého prostředí Šáreckého lesoparku. Část cesty jsme prokecali a část prožili vkládáním našeho aktuálního života do modlitby ticha. Takže pokud bys chtěl, určitě budeme rádi, když se k nám v době postní přidáš.

Přes všechny drobné obtíže letos zažívám opravdu krásný rok. Když člověk chce, najde si v semináři spoustu legrace. A často stačí opravdu málo.

Nový začátek

A málem bych zapomněl napsat o letošním nástupu do semináře. Ten čas tak rychle letí. Vyjeli jsme totiž v prvním týdnu na několik dní do italských Dolomit. Tam jsme každý den vyráželi na pořádné výšlapky do hor. Jednou jsme to trochu neodhadli s časem a nestihali se z vrcholů dostat včas na večeri (hlad je největší nepřítel poutníka). A když jsme zrovna sestupovali, jelo kolem nás malé nákladní auto. Já na něj mávnul. Ono zastavilo, řidič pokýval hlavou. My jsme naskočili a večere se stihla.

**Jeroným Pelikovský,
bohoslovec 2. ročníku**

Foto: Archiv autora

Dva rozhovory před postní dobou

OTEČ JIŘÍ KAŇA

Co umíš? Mě baví všechno.

A co v zimě? Brusle, boby s malýma, lyže s velkýma.

A co na jaře? Moc rád jezdím na kole.

A co když si zlomíš nohu? Moc mě baví čtení.

A co když tě budou už bolet oči? Učím se hrát na ukulele.

A co když pojedete třída na vodu? Zvládám i singl kajak.

A co když se kamarád zraní na skejtu? Umím přece první pomoc.

A co když uvidíš partu, která šikanuje? Umím přece telefonovat.

A co když se nachladíš? Těžko, každé ráno se otužuju.

A jak řešíš, když ti nevyjde kapesné? Brigáda přece, tat'kovi můžu psát data do počítače nebo mamce balit balíčky (posílá své výrobky přes Fler).

A když se ti rozbije mobil? Máme doma první pomoc: starou Nokii a hodně deskovek.

A když se někdy vypne elektřina? Vyjme ledničku, aby se v ní nezkažilo jídlo, a jdeme spát :-).

A co kamarádi? Těch mám spoustu, ale těch nejlepších asi jen pět.

A ministruješ? Jo, už pomáhám vést nejmenší.

A co chceš dělat, až budeš velký? Mě baví všechno. Ale asi spíš něco s lidmi, aby se přitom mohlo mluvit.

Co umíš ty? Mě baví nejvíc hry.

A co děláš v zimě? Hraju Minecfrat nebo Steeps.

A co děláš na jaře? Smažím Fifu a Tony Hawks.

A co když si zlomíš nohu? No to těžko, skoro nikam nechodím, ale kdyby, tak by to bylo super :-).

A co když tě budou bolet oči? Vezmu si tlustší brýle :-).

A co když pojedete třída na vodu? Seženu si u doktora omluvenku a zaparím Forzu Horizon.

A co když se kamarád zraní na skejtu? Jeho problém.

A co když uvidíš partu, která šikanuje mladšího? Jeho problém, měl zůstat doma. Já si s kámoši zahraju Brawl stars.

A co když se nachladíš? To těžko, doma topíme a ve škole i v obchodě je taky teplo, mezitím se obleču.

A jak řešíš, když ti nevyjde kapesné? To se stává často, ale když zaškemrám u správných osob, penízky se vždycky nasypou :-).

A co kamarádi? Těch mám spoustu, sice se spolu skoro vůbec nepotkáváme, ale víme o sobě, dáme chat a řešíme. Co? No přece hry!!

A ministruješ? Ted' v páté už ne, ale v první a druhé jsem ministroval.

A co když se ti rozbije mobil? Hm...

A nebo se překousne nabíječka? Hm...

A když kamarádi nemůžou hrát? Hm...

A co když ti dojde kredit nebo přešvihneš paušál? Hm...

Tak to jsou moje nejstrašidelnější sny, to by byl můj horor.

A co budeš dělat, až budeš velký? Hry, hry, hry, ale nebaví mě je vymýšlet, spíš bych je prodával.

Foto: lassedesignen, Sergey Novikov - Adobe stock